

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

5. Dies Novemb. Pœnitentia appellata quasi punientia, eo quod ipse homo in se pœnitendo punit, quod malè amisit: Hugo l.3. de misteriiis Ecclesiæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

medicina ad salutem non utamur? sit licet hæ medicina amara carni, est chara menti, carni non indulgeas, ut cœlestia sapias:

Incrassata caro, gustat cœlestia raro.

5. DIES NOVEMB.

Pœnitentiã appellata quasi punientia, eo quod ipse homo in se pœnitendo punit, quod malè amisit:

Hugo l. 3. de mysteriis Ecclesiæ.

Ubi præ- I.
cessit cul-
pa; sequa-
tur pœna:

A

Ltera arcanae illius scientiæ, de qua heri, lectio, est sui ipsius Deo oblatio. Primas in omnibus tribue qui est omnium

primus, utpote principium. Illi offeres primas vitæ, qui vitæ tuæ est dominus, cui enim potiori jure vives, quam ei à quo habes quod vivis? nec enim usquam vives verius, nunquam felicius. Deo ut vivas, tibi, mundo, peccato motere. Eidem ut placeas, ejus justitiã misericordiã placa. Sicut nullum est momentum quo illum in te non expetiris beneficium, sic nec momento illum sustine offensum, quia æterni est interitus discrimen, gravius aliquod, vel momento, fovisse crimen. Quid si differatur ultra terminos misericordiæ, & præcidatur spes veniæ? satis ut metuas ne pereas, est, posse perire. Multis id sæpius evenit, tū cave & time, ne tibi eveniat. Offensa omnis in semita cœli, error est tantò periculosior, quanto prolixior. Cogita vias tuas, & si ducant per devia, converte pedes tuos; quo pergis diutiùs, recedis longius, redibis difficiliùs: nolle in calle errorem corrigere, est velle ruinam incurrere: nolle redire, est velle perire: redeas ergò in mentem, ut redeas in rectum callem;

antequam errando obducas callum, si verò error
via quæ ducit ad vitam, recedis ab eo qui est via
vita: at quò accedis? Heu! ubi omne bonum delit
quo malum omne confluit; ubi Deus hostis est, ubi
solus amicus, peccatum voluptas est, infernus la
la est, damnatio verò terminus est.

II. Quodvis peccatum peccanti est venenum, cu
curris exitium ni evomas hoc toxicum, & audes, mi
gaudes retinere, quousque tandem occidas? at
occidit hætenus, quia non occidi. Sed non tim
ansa peccandi audacter, quia pepercit clementer, in
li abuti indulgentiâ præteritâ, propè est vindicta
tura, qui dum parcit, tandem punit: & vel ideo qu
distulit punire, gravius plectit dignum olim punit
Fecit propitius ne perires, permittet laceffitus imp
reas. Ah! quot tui similes, imò dissimiles, quia me
res quo tu laboras morbo, periere: Et potest ne
cere homini, quod displicet Deo, aut illum oblecta
re, quod hunc offendit? Et illud quidem, quodcum
si mori posset, mori cogeret? quod Dei homines
mori coëgit, & mori ignominiosissimè, atque sce
bissimè? quod vulneribus ejus debuit persanari? lab
guine ejus elui, meritis ejus compensari, quod eadem
Deo omni cruciatu intolerabilius, omni jactura et
gravius? quod solum cogitatum sanguine coëgit ad
dare? Et hæc est scientiæ sanctorum secunda lectio,
mali quod vetant rectè vivere, expiatio, & offensæ
Dei reconciliatio. Pungunt ista ad pœnitentiam pec
catorem, ad cautelam justum stimulant, optas hoc
oculis tuis subjici tabulam perfectæ pœnitentiæ
tibi expressit Climacus.

III. Vide (ait ipse, (a) quosdā ex innocentibus illis reis
 totas noctes ad usque mane sub dio immotis pedibus stan-
 tes & miserabiliter cum somno, & natura luctantes, vi-
 que hujus pene fractos; dum nullam sibi penitus quietem
 indulgerent. Alios cælum inuentes, & illic opem cum
 lamentabili voce, gemituque implorantes. Alios item qui
 in precibus perseuerabant, manus post terga, scelerato-
 rum ritu revincti, vultus alto mœrore confusos, humi
 defigebant: sedebant alii humi in pavimento, supra ci-
 nerem, & saccam genibusque vultum tegebant, fronti-
 bus humam ferientes: alii assidue pectus tundebant, nec
 aliud audire erat quam hujusmodi voces: va, va, miseris
 nobis, iterumque va miseris nobis. Merito, parce, parce,
 Domine. Alii in gravi solis aestu se cruciabant, alii frigo-
 re se torquebant. Erat videre in illis genua, quæ ex assi-
 dua geniculatonum consuetudine calli obduxerant, o-
 culos exesos, & debiles altosque in sinus capitis receden-
 tes, genas habebant saucias, & ardore fruentium lachri-
 marum adustas, vultusque pallentes & emaciatas facies,
 nihil à mortuis si conferres differentes, pectora plagarum
 liventia, & è crebris pugnorum verberibus cru-
 enta. Sanguinis ex pectore rejecta spuma, ubi illic lectus
 quieti positus? ubi mundities, & adversus frigora vestis
 munimentum? rupta & lacera omnia, inquinata, sordi-
 busque vermium scatentia. Quid nos simile post pec-
 cata fors non similia, quia his graviora? saltem in tuis
 miseriis invoca Dei misericordiam, & cum Davide
 pœnitente profer illud vel solum miserere.

Per misere mei, tollitur ira Dei.